

És ismét vitorlázunk

Egyesületünknel immár hagyomány, hogy egy szép nyári napon vitorlásra szállunk és együtt gyönyörködünk a varázslatos balatoni tájban. Az előző években már jártunk Badacsonyban, Szigligeten, Salföldön és Révfülöpnön, az idén a **Nivegy-völgyre** esett a választás. **2020. augusztus 8-án**, szombaton jött el a sokak által várt nap. Harminc vidám túratárrsal találkoztunk a balatonboglári vasútállomáson, ahonnan kimentünk a hajóállomásra. A kikötőben már várt minket a hajó legénysége, így gyorsan fel is szálltunk a hajóra. Ragyogó napsütésben futottunk ki a kikötőből és elindultunk az északi part, Balatonakali felé.

A legénység egyik tagja jégbe hűtött pezsgővel kínált minket, koccintáskor a kapitány régi jó ismerőseként üdvözölte a társaságot. Mint minden évben, most is bemutatta a hajót, elmesélte a hajó történetét és a saját történetét is, ami több évtizede egybeforr a vitorlásával. Bemutatta a körös-körül elterülő tájat, hegyeket, öblöket, településeket.

Közben feltámadt a szél, felvonták a vitorlákat, a hajónk izgalmasan megdőlvé szelte a habokat. A tavon sok vitorlással és vízibusszal találkoztunk, a jó idő kicsalogatta a víz szerelmeseit. Egyre közelebb kerültek az északi part hegyei, feltűntek **Balatonakali** házai, végül befutottunk a kikötőbe.

Mivel már dél felé járt az idő, először az étterembe mentünk, ahol terített asztalokkal vártak minket. Ebédre sertésragu levest, roston sült sertésszeletet körettel, salátával, utána baracklekváros palacsintát kaptunk. A finom ebéd nagyon jól esett. Egy kis ejtőzés után több csapatra osztva kisbusszal elindultunk a **Nivegy-völgybe**. Először a Balaton partját követtük, majd Zánkánál észak felé vettük az irányt, távolodva a Balatontól. És hamarosan megérkeztünk a Nivegy-völgye.

Hogy hová? Az meg hol van? Itt Magyarországon? Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket tettek fel a túratársak év elején, amikor meghirdettük a programot. Még csak nem is hallottunk róla, mondták sokan. Nem is csoda, mert a völgy lakói nem szeretik a hírverést. A Balaton térképek kellős közepén, Zánka és Nagyvázsony között található a Csicsói-medence, más néven Nivegy-völgy, melyet öt falu, **Tagyon, Szentantalfa, Szentjakab, Óbudavár és Balatoncsicsó** alkot. Nevét, mely a szláv „nevigy” szóból származik, és amelynek a jelentése nem látható, rejtett, **Szentantalfa** régi nevéből kapta. Van még egy másik szláv nevű falu is, Tagyon, melynek neve a „tudjin” (idegen) szóból származik. A völgybe már az Árpád-korban betelepültek a magyarok, királyi farkasvadászok laktak itt, akik olyan előjogokkal rendelkeztek, hogy nem kellett adót fizetniük. A török időkben elnéptelenedett a környék, de a XVII. században ismét benépesült. A szomszédos Káli-medence falvaival ellentétben itt jóval kevesebb földet adtak el a nyaralóknak, ma is élénk mezőgazdasági termelés folyik. Viszonylag jó a tömegközlekedés, négy nagyobb város is van 30 kilométeres távolságban: Ajka, Veszprém, Balatonfüred, Tapolca, ahol könnyebb munkalehetőséget találni, ezért kisebb az elvándorlás. A középkorból eredően nagyon erős hagyománya van a bortermelésnek, a Balaton-felvidéken itt van a legnagyobb megművelt szőlőterület, 520 hektár, amely a balatonfüredi-csopaki borvidék legnagyobb összefüggő bors területe. 28 balatoni borból 9 Nivegy-völgyi pincészetből származik.

Erre a csodás környékre indultunk hát el, fő úti célunk a Szentantalfa és **Balatoncsicsó** községek között magasodó **Szent Balázs-hegy** volt, azon belül a középkori **Szent Balázs-templom** impozáns romja. Izgalmas élmény volt, ahogy kisbuszunk egyre feljebb és feljebb emelkedett a hegyoldalban és egyre jobban kinyílt a balatoni táj. Egyszer csak megérkeztünk a templomhoz és festői látvány tárult a szemünk elé: balra előttünk a templom romjai, azon túl a Balaton víztükre, a hegyoldalra felkúszó szőlőültetvények, előttünk a Badacsony koporsó formájú tömbje, mögötte a Balaton-felvidék vulkanikus kúpjai, a körpanorámát végül a jobbra előttünk magasodó Hegyestű jellegzetes félbevágott tömbje zárta le.

A templomhoz érkeve nagy meglepetésben volt részünk: éppen esküvőre készültek és színpompás, illatos nyári virágokkal díszítették fel a szentélyt. Mint kiderült, a Szent Balázs templom szentélyében rendszeresen tartanak esküvőt, és minden év február első szombatján szabadtéri szentmisét és Balázs-áldást tartanak, amelyre az ország minden részéről érkeznek zarándokok. Megpihentünk a násznép számára odaszállított padokon és megismerttem a túratársakat a templom történetével. Elődjét, amely fából készült, már a XII. században említette egy forrás. A román torony és mag a XII.-XIII. században épült, ehhez a XIII. század második negyedében gótikus hozzáépítés történt. Építettek még hozzá kriptát és sekrestyét, valamint egy kegyúri karzatot is. Érdekes megoldású a román kori szentély, amely kívül négyszögletes záródású, belül íves, hasonlót a zánkai templomban láthatunk. Különlegesen szép a nyugati oldalon kialakított gazdagon díszített, pálcátagos bélletű csúcsíves kapu, melyet mindenki le is fotózott a templom előtt áll fügefák árnyékából. Két héttel a hazaérkezésünk után egyik utastársunk, aki tagja egy érdi képzőművészeti körnek, hangulatos mediterrán jellegű festményt készített, aminek az ihletője a fügefák koszorúzza régi kapu.

Az egykori Árpád-kori települések emlékét ma is őrzik a környék híres templomromjai. A völgyekben régen sok volt a víz, a mocsár, ezért a házakat és templomokat inkább a dombokra építették. A török időkben a falvak elnéptelenedtek, a Szent Balázs templomot is elhagyták, rommá lett. Részleges helyreállítását a balatoncsicsói önkormányzat szervezte meg 2001-2002-ben, de sok helyi lakos is kivette a részét a munkából.

A XX. század elején érdekes epizódja volt a templom történetének, amikor egy Adolph Joseph Lanz nevű osztrák okkultista 1926-ban megvásárolta a romot. A tornyot és a hajó egy részét lakhatóvá tette és itt lakott nyaranta, lovag módjára élve. Egyesek őt tekintik a modern kori templomos rend megalapítójának, mások egyszerűen szélhálmosnak tartják. Egy biztos, hogy 1933-ban elköltözött az országból, de hogy a templomot mikor hagyta el végleg, azt nem tudni.

Búcsút vettünk ettől a gyönyörű, misztikus helytől és visszabuszoztunk az akali kikötőbe. Itt még volt annyi időnk, hogy betérjünk az étterembe egy frissítő italra, jégkrémre, majd hajóra szálltunk és visszavitorláztunk a boglári kikötőbe. Ahogy eddig mindig, most is elvarázsolt a táj és a víz harmonikus szépsége.

A kikötőben elbúcsúztunk a hajó személyzetétől, köszönetet mondtunk azért a sok szép élményért, amiben az elmúlt öt év során részesítették minket. Külön megköszöntük Szilágyi Miklós kapitánynak, hogy ajánlotta nekünk az idei szép úti célt. A Kapitány nem titkolta, hogy tervezi a visszavonulást, de megígérte, hogy mentorként jövőre is eljön majd velünk és elkísér minket a következő vitorlázásra. A csapat egy része kisietett a vasútállomásra, a másik részével meg átmertünk a szabad strandra és kellemes lezárásaként a napnak fürödtünk egy jót a Balatonban. Jövőre ismét találkozunk!

Mógor Gabriella túravezető

